

MARIJIN LIST

NEVTEPENO POPRIJETA DEVICA MARIJA — Pobožen mesečen list.

Vrežuje ga z dovoljenjem cerkvene oblasti: Klekl Jožef, vp. pleb. v Črensovcih, Slovenska Krajina. Izhaja vsaki mesec 8. na spomin petdesetletnice razglašanja verske istine od Marijinoga nevtepenoga poprijetja leta 1904. dec. 8., gda je te list, kak prvi pobožen slovenski list Slovencom Slovenske Krajine do rok dani.

Cena Marijinoga lista je : I. V državi na skupni naslov 10 Din. i 2 Din. poštine za kalendar, skupno 12 Din. na leto. Na skupni naslov more hoditi najmenje 10 komadov. Za teh 12 Din. dobijo naročniki Marijin list i kalendar Srca Jezušovoga z prilogov „Priprava na srečno smrt.“ Naročnina se mora poslati do konca januara v celoti naprej ali mesečno naprej. Jako veliko dobroto nam pa skazejo naročniki, če plačajo naprej koliko le morejo. Smejo pa naročnino plačivati na mesece, to je vsaki mesec naprej en dinar.

Na posamezni naslov je cena Marijinoga lista v državi 15 Din. na leto. Za to naročnino dobijo naročniki z Marijinim listom kalendar Srca Jezušovoga i prilogo „Priprava na srečno smrt“ poštine prosto. Plačati se mora do konca januara cela naročnina, ali pa mesečno 1 Din. 25 p. naprej.

II. Za vse države Evrope 25 Din. na leto. Za to ceno dobijo naročniki z Marijinim listom kalendar Srca Jezušovoga i prilogo „Priprava na srečno smrt“ poštine prosto. Plačati se pa mora Marijin list do konca januara ali mesečno naprej po dvadinaru, zadnji mesec tri dinare.

Cena Marijinoga lista za države Evrope z Novinami vred je 100 Din. na leto. Naročnina se more do konca januara naprej plačati ali pa 8-50 Din. vsaki mesec naprej. Kalendar i priloga sta brezplačna i poštine prosta.

III. Za države zvün Evrope, kak v Ameriko, Australijo itd. je naročnina na leto 40 D. Za to ceno dobijo naročniki Marijinoga lista tudi kalendar Srca Jezušovoga i prilogo „Priprava na srečno smrt“ poštine prosto. Ta naročnina se mora do konca januara naprej plačati. Ki ma z Marijinim listom naročene tudi Novine, plača za oboje na leto dva dolara ali 112 Din. v državaj zvün Evrope. Ta naročnina se mora do konca januara naprej plačati. Kalendar i priloga sta brezplačna i poštine prosta.

Za naročnike M. Lista se služi letno več jezer sv. meš v Linzi v „Serafinskome društvu“ i vsaki tjeđen edna sv. meša doma. Te sv. meše se služijo za žive i pokojne naročnike i za vse njihove namene.

V vredništvu M. Lista v Črensovcih se dobijo kupiti : 1. Življenje sv. Martina pišpeka za 1 Din 75 par; 2. Življenje sv. Ježušekove Trezike po 5 Din; 3. skrivnosti sv. rožnoga venca po 2 Din 50 par 15 falatov i 4. knjižica : „Priprava za srečno smrt“ 2-50 Din.

Dari.

I.

Na sirotišnico „Dom sv. Frančiška v Črensovcih“ so darovali v dinaraj sledeći: Žebot Marija, D. Bistrica v zahvalo za blagoslov i prosi nadalnoga 15, N. N. Beltinci v zahvalo ka stvar srečno skotila 5, N. N. Črensovci 50, Útroša Bara nabrala na G. Bistrici na č. šk. D. M. 10, Vučko Ana G. Bistrica 10, Zelko Mihal V. Polana 30, Kelenc Mihal D. Bistrica 10, Krajčić Marija G. Bistrica prosi za zdravje pri stvari 10, Rous Andrej Beltinci 7, N. Beltinci 10, Škafar Marija G. Bistrica 2, Tkalec

Martin i žena Belje 10, Graj Marija nabrala v Bakovcih 100, darovali so sledeči: Cajgar Alojz 10, po 4 Din: Štiblar Janoš, Novak Treza, Husar Marija, Vrečič Marija, Bratkovič Trezika, Prkič Lena, Magdič Anton, Rantoša Jula, Kopun Ana, Benko Janoš, Bagar Franc, Nemeč Franc, Malačič Janoš, Lukač Ana, Podnevar Ana, Horvat Lujza 10, Vohar Jožef 10, Šeruga Treza 5, N. N. 5; — N. N. Gančani 10, Vrečič Roza Prosečkaves 10, Faflik Jože M. Sobota 20, Horvat Šömen Bara Chicago doplača črep 92, Plej Marija i Nerad Marija nabrale v Črensovcih 186, Romarje na Sladke Gore iz G. Bistrice 10, Sobočan Štefan Trnje prosi za stanovitnost hčeri v samostani 10, Neimenovani, Brezovica ar je dečak ozdravo 100, Neimenovani Hotiza hvalodavanje za prejete dobrote 20, Magyar Janoš Hotiza na čast sv. Antoni 10, Magyar Hotiza na ča bl. D. M., ar je dete ozdravilo 10, Horvat Ivan Renkovi na čast sv. Antoni 20, Kreslin Ana Odranci na mešo 10, Koren Jula Turnišče 10, Kolencova družina Gomilica 10, N. N. 4, Horvat Verona Mostje 10, Rittlop Martin Širjne prosi za blagoslov pri stvari 20, Pri deklinškom tabori v Črensovcih ostalo 33:40, Plej Bara G. Bistrica prosi po sv. Antoni za zdravje pri stvari 10, Horvat Vilma Čakovec 100, Recek Alojz Vadarci 30, Franko Anton Mostje 10 Din.

Oča sirot povrni vsem obilno! — ODBOR.

II.

Na Marijin fond so darovali v dinaraj sledeči: N. N. Strehovci 5, Rous Andrej Beltinci 3, Tkalec Martin i žena Belje 15, Godina Ignac kaplan Črensovci 50, Kohek Treza G. Bistrica 4, Raj Jožef G. Bistrica 5, Graj Marija Bakovci 5, Levašič Marija Dol. Lendavske gorice 10, Ropoša Bara D. Lendavske gorice 2, Vöröš Marija Beltinci 5, Baligač Ana Beltinci 2, Smodiš Jula Krog 10, Šeruga Anton Beltinci 10, Žerdin Treza Žižki 3, Naročniki v Pečarovcih 50, Horvat Bara Chicago 18, Čurič Treza Žižki 3, Koštric Kristina G. Bistrica 10, Koštric Marija Žižki 25, Gjörök Marija D. Bistrica 2, Balažic Ana D. Bistrica 2, Gjörök Štefan Rakičan 20, Ritos Peter Črensovci 10, Ritos Janoš Črensovci 10, Nerad Martin Trnje 2, Sobočan Štefan Trnje 1, Čuriž Treza Trnje 2, Tkalec Bara Trnje 1, Útroša Kata Črensovci 1, Útroša Kata Črensovci 1, Lebar Manka Črensovci 1, Rittlop Manka Črensovci 1, Plej Verona Črensovci 2, Plej Kata Črensovci 2, Plej Magda G. Bistrica 2, Žižek Kata Žižki 2, Vučko Kata G. Bistrica 1, Horvat Treza Žižki 1, Balažic Verona Sr. Bistrica 1, Vučko Ivan Sr. Bistrica 1, Hren Verona Sr. Bistrica 1, Zelko Bara Črensovci 2.

Marija povrni vsem! — VREDNIK.

Zgüba tretjega reda v Črensovcih.

Tretji red v Črensovcih je zgübo tri jako zgledne kotrige. Te so: Balažic Franc i njegova žena Orša, rojena Sobočan i Sobočan Kata, vsi trije iz Gomilic. Vse tri je pobrala griža, štera nesmileno kosi ravno v toj občini. Balažicova družina je živel najlepše krščansko življenje v djanji. Ne bilo dobrodel-

nosti, štere ne bi se vdeležila. Oba, mož i žena sta bila tretjerednika. On 21 let, ona 20 let. Mesečne navuke sta v Črensovcih redno obiskavala. On s svojimi 76. letami, ona pa s svojimi 80 letami. Ne se njima je vnožalo v niednom vremeni priti k navuki, gde sta se znova okrepila za jakostno življenje. Oba sta bila salezijanska sotrudnika i svoje troje dece sta vzgledno vzgojila, da vsaki stariš se lahko vči od njeva, kak more svojo deco vzgajati.

Sobočan Kata je vmrla v 34. leti svoje starosti, kak dekla. Tretjerednica je bila 10 let. Peto leto je že živela v zaoblubi vednoga devištva, štero je vsako leto ponavljala i darovala z vsemi svojimi dobrimi deli za sveto Cerkev, pred vsem za njene duhovnike. Ka je bila ona, najbolje posvedoči trditev cele občine: „Takše v občini ne bilo“ i ka je cela občina jokala za njov. Pred vsem se sveti njena lübezen do staroga oče i petero bratje, s šterov njim je bila den za dnevom na pomoč.

Tretji red je zgübo v treh pokojnih tri velike kinče. Pri toj zgübi glasno zajoče i prosi svoje kotrige, naj molijo za pokojne i naj oni molijo z njimi vred, ka nam v tom jubilejnom leti sv. Antona sedemstoletne smrti dober Jezus da dosta tak vzglednih novih tretjerednikov i tretjerednic.

Vodstvo tretjega reda v Črensovcih.

Na znanje tretjerednikom.

Naznanimo tretjerednikom i tretjerednicam, da pri svojih voditelaj i voditelicaj dobi vsaki edno blagoslovljeno podobico sv. Antona. Na toj podobici je neka prošnja. Ka prosimo? Prosimo vsakoga tretjerednika i tretjerednico, naj v jubilejnom leti sedemstoletnice smrti sv. Antona spravi vküp 10 darovnikov, štéri bi nje mi skoz deset mesecov davali vsaki na mesec po eden dinar na „Dom sv. Fračiška“. Gda smo obslüzavali sedemstoletnico smrti sv. Frančiška, smo začeli nabirati na dom siromakov. V sedemstoletnici sv. Antona bi pa radi začnoli z zidavov. Zato Vas prosimo, dragi bratje i sestre, začnite z gorečnostjov sv. Antona do siromakov z nabiranjom.

Odbor za zidanje sirotišnice
„Dom sv. Frančiška“ v Črensovcih.

Rojstvo bože Matere.

Ljudje slavijo rojstne dneve svoje, sveta Cerkev smrt svetnikov svojih — rojstvo za nebesa. Le pri tistom, ki je glas kričnega v puščini, obslužava tudi rojstvo za te svet i — pri Mariji. Predhodnik je prvi bio, Marija pa je mati bila Tistoga, ki so ga čakali vsi narodi.

* *

Noč greha je. Ljudje trpijo v njeni kmici, svetlost prosijo. Pa pride? — „Ja! Iz kraleskoga roda!“ pravijo preroki. „Da bo vredno prebivališče Krala kralov“. I čakajo.

Živejo sveti starišje. Na stara leta hčer dobijo. Kakše rojstvo! Hiša puna angelov, nebeska pesem, čudivanje Njoj, ki je brez vsakšega zamazka greha poprijetoga, Devica sveta, puna milosti po Božoj dobrotljivosti. Verige greha zdaj trepečejo: zasvetila je zarja, ki šče sunce prinese, Boga-Človeka, ki okovi stere.

* *

Po Mariji k Ježuši, vej je posredüvalka milosti, je bole sveta, kak ljudje vsi vküper. — Holofern je šteo zavzeti varaš

Betulijo, zato je zapovedao presekati vse vodovode v varaš. Holofern je prispodoben šatani, vodovod za milošče Marija, Betulija pa duše naše, zato verostujmo, stanovitno ljubimo Marijo, v nevarnoščaj pa pazimo.

Pomagaj, Mati boža — sveta — milošče puna!

Don Bosko pripovidavle . . .

V senjaj sem vido velki Marijin oltar, ki je bio jako lepo okinčani. K oltari se je približavala cela renda dečkov iz Oratorija. Spevali so Marijine pesni. Ali njihvi glasi so ne bili zoštimitani. Vnogi so resan lepo spevali, liki ništarni med njimi so bili preglasni, ništarni pa pretihi. Drugi so pa bili zamuknjeni, tak, da je njihv razkavi glas rezao vüha. Ništarni so nathoma zapuščali rendo i od dugoga časa zehali, drugi so se dregali i smejali.

Vsaki od dečkov je meo v rokaj pušlec rož. Prišli so, da je položijo pred Marijine noge. Pušleci so bili različni. V ništarnih so bili dišeči ščipki, v drugih lübeznicl klinci, v tretjih ponižne vijolice, v štrtih pa bele lelije. Bili so pa ešče drugi dečki, šteri so prinesli Mariji druge dare: eden je držao v roki prašičjo glavo, drugi mačka, ništarni krotu, ništarni zavca ali pa jagnje i druge podobne dare.

Pri oltari je stao jako lepi mladenič. Bio je znàn angel varüvač našega oratorija. Gda so dečki prišli do njega, je iz njihvih rok prijemao dare i je polagao na oltar. Prvi so šli mimo mladenca tisti, šteri so nosili v rokaj dišeče pušelce. Angel je vse pušelce djao na oltar. Za njimi so prišli drugi i ponüdi svoj pušlec. Angeo ga je vzeo, ga pogledno in vöstrgao iz njega povehnjene cvete i čistoga položo na oltar. Ravnotak se je zgodilo tistim, ki so skrivali med rožami trnje i cveke. Angeo je vse to vrgeo vkraj i je tak postavu pušlec k Mariji.

Nato je prišeo na red tisti, šteri je noso prasičjo glavo. Angeo njemi pravi: „Kak pa vüpaš priti se s takšov grdobijov? Ali ne veš, ka prasec pomeni? Prasec je znak nečistosti. Kak se naj Marija veseli tvojemi dari? Idi, ne si vreden, ka stojš pred Marijinim obrazom.“

Za njimi so prišli tisti, šteri so nosili mačka i angeo njim pravi: „Ka Vas je ne sram, ka takše dare nosite Mariji? Ali znate ka pomeni maček? Pomeni krajo, tatvino. Tovaje so tisti, ki tovarišom jemlejo peneze, knjige, gvant. Tovaje so, ki zaman trgajo gvant, ki zapravljajo oči peneze s temi, ka se slabo včijo.“ I angeo jih je stiraó od oltara.

Prišli so tisti s krotami. Angeo jih je zavrno: „Krote pomenijo pohüsanje i vi je ščete darüvati Mariji? Vkraj tü odnet!“

Zdaj so se približali takši, šteri so meli oster nož zasajeni v svojem srci. Tem je angeo pravo: „Te nož v srci pomeni bože rope. Vaša duša je mrtva. Či ne bi bio Bog z vami posebno smileni, bi že vi bili davno pogübleni.“ I oni so se odstranili.

Nato so prišli ešče ovi dečki, šteri so meli druge dare i gda so je ta dali, je postavo angeo vse dečke okoli oltara, zavrženi so pa od daleč gledali i stali.

Te sta prišla od zadnje strani oltara dva angela, nosečiva v rokaj košare i v njih vence, spletene iz lepodišečih ščipkov, ki so znak nesmrtnosti. Angeo je zdaj okinčao z venci vse dečke okoli oltara. — I zgodilo se je nekaj čudnoga. Med dečki so bili tudi takši, šteri so po naravi bili grdi i tiste je angeo rávno najbole ovenčao. To je znamenje, ka se je pod grdov zu-

nanjostjov skrivala čista i nedužna dūša. I angeo je ovenčao prav vse dečke, ednoga bole, drugoga menje.

Nato njim angeo pravi: „Marijina žela je bila, da sem vas ovenčao s tak lepimi, dišečimi rožami. Opominam Vas, da je verno čuvate i pazite na nje, da vam je što ne vkradne. Ponižnost, pokorščina i sveta nedužnost so tiste jakosti, s šterimi ohranite vence pred smrtnov gnilobov. Marija vas bo rada mela i bo vaša mati, dokeč te hodili po takših potaj. Po smrti pa vas bo ovenčala v nebesaj z neskončno lepšimi koronami.“

(Po „Salezijanskóm vestuiki.“)

Proti cili.

Dragi prijateo! Za kratek čas pūstiva na stran vse posvetne skrbi, ki nama belijo glavo i se podajva k prepotrebni premišlavanji od stvari, štero tak malo gda mamó v mislih, čeprav da bi nam mogla biti vsigdar pred očmi. Je najmre tak

važna, da nigdar ne moremo praviti, ka preveč skrbimo za njo. Ali kak sem že omeno na žalost daleč premalo časa posvetimo njoj.

Zdaj si že lahko misliš, ka mam v mislih: cilj, za šteroga smo stvorjeni vsi, cilj, šteroga bi mogočo vsakši človek dosegnoti na toj kratkoj poti življenja, cilj, brez šteroga nas čaka strašna večnost s trpljenjom, ki ga s svojov kratkov pametjov nikak ne moremo zarazmiti. Kakši je te cilj? To je večno življenje.

Predragi prijateo! Dobro znaš, da niedna reč na sveti ne tak gvüšna, kak smrt. Vse, ka se lahko zgodi s tebov zütra, kleti ali za več let ne gvüšno, da boš še za edno vüro živ. To ti pa lahko s vsov gotovostjov povem, da ednok merješ. I ka te čaka po smrti? Samo dvoje: večno življenje, ali večna smrt. Edno od toga dvojeja dobiš tak gvüšno, kak je gvüšno, da merješ. Samo dvoje ti je dano na zbiro: ali nebesa, ali pekeo.

Ka so nebesa? Ka je pekeo? Od toga ne bova premišlavalala na tom mesti. To si že tak čüo v šoli i lahko večkrat čüješ pri predgaj. V ednom samo veselje, ki je vekše, kak veselje vsega sveta, v drugom pa nasprotno trpljenje, ki je na zemli sploj nemogoče. I to na veke!

Strašna reč — večnost! Človek nekak nehoteč strmi, če čüje to reč, če jo le količkaj sküša zarazmiti. Mi lüdje, ki smo omejeni po vseh svojih zmožnostih, si večnosti ne moremo predočiti, ar če bi si jo šteli, bi mogli biti neskonči. Neskončen je pa samo Bog. Mi si že sto let težko predočimo, jezero pa že skoro nikak ne. Pa ka je jezero, deset jezero miljon let v primeri z večnostjov? Nikaj. Ščista nikaj. Ar miljon let le ma konec, večnost pa nema ne začetka, ne konca.

Da boš še bole čüto, dragi prijateo, ka je to večnost, povem še nekaj: Predočj si morje celoga sveta, šteroga je dosta več kak sühe zemle. Če bi kakša vtica vsakših jezero let samo edno kaplico gutnila v tom morji, jeli bi gda zmenkala voda v njem? Gvišno da bi zmenkala, samo pitanje je, gda bi to bilo. Ali ednok bi le bilo. I gda bi ta vtica na te način spila vse morje celoga sveta, se še večnost niti začnola ne bi. Gde je potom konec večnosti!

Ali zdaj čütiš bar nikeliko, ka je to večnost? — Glej, v toj večnosti bo trbelo živeti. Kakša bo? Ali bo v nebesaj, ali v pekli. Edno gvüšno. Od tebe je odvisno, kakšo večnost boš meo. Teh par let življenja ti je dano na razpolago da se pripraviš na njo. Jeli ka je vredno žrtvovati celo svoje življenje, samo da si s tem zaslüžiš srečno večnost v nebesaj. Tüdi če bi živo sto let i bi mogočo vsakši den na križi vmreti, če bi šteo v nebesa priti i se tak pekla rešiti, pa bi se splačalo. Ar je trpljenje stotih let v primeri s trpljenjom v pekli, ki je večno, nikaj.

Nego Bog ne terja od nas nikaj tak strašnoga. On dobro pozna svojo dečico, ki je po Adamovom grehi postanola slaba, zato nam je po svojoj neskončnoj lübezni do nas i po svojoj neskončnoj modrosti postavo najmenšo zapoved, štero vsakši človek lahko spunjavle, če šče. Več nam je že ne mogočo püstiti. Štera je ta zapoved: *Lübl Gospoda svojega Boga iz celoga svojega srca, iz cele svoje düše, iz vse moči svoje.* To je edina

zapoved, ar so vse zapovedi v toj zapopadene. Če lübiš Boga, ga boš rad molo, ar se vsakši rad pogovarja s tistim, šteroga rad ma; če lübiš Boga, boš tüdi svoje stariše lübo, ar so oni bili od Boga določeni, da so ti neposredno dali življenje. Lübo boš tüdi svojega bližnjega, ki je vsakši človek, ar je vsakši tvoj brat sküpnim očom v nebesaj. Zato ga ne boš ogrizavao, nje-mi ne boš škode želo niti delao, v nesreči njemi boš pomagao itd. Vsakša zapoved ma svoj koren v toj edinoj zapovedi: lübi svojega Boga bole kak vse drügo.

Lübezni do Boga moraš dati prvi prostor v svojem srci. Vse drüge stvari pridejo še le potom na vrsto. Tak se moreš ločiti od kakše lübe ti stvari, če Bog tak šče, ar je vse njegovo, tvoje pa nikaj.

Jeli pa Bog ma pravico terjati od nas največ lübezni? Kak je ne bi meo? Vej nam je vse, ka mamo, On dao, tüdi tisto, ka bi mi radi meli celo bole kak Njega samoga. On nam je dao življenje, dao nam je vse, ka je za življenje potrebno, ka nam življenje dela prijetno, lepo, veselo. Njegovi smo mi i nje-

govo je vse ka mamu. Kak ga potom ne bi ljubili bole, kak vse drugo? Po vsaj pravici ide Bogi najveksa lubezen.

Na drugoj strani pa nas Bog sam tudi neskoncno lubi, tak da Njemi mi s svojov lubeznostjov Njegove lubezni nikak ne moremo povrnoti. Dao nam je življenje, ne da bi nas rabo, samo iz lubezni, da bi bili delezni večnoga veselja v nebesaj. Mi si nebes nikak nesmo mogli zaslužiti, ar nas še ne bilo, pa nam jih je Bog že odločo, gda nas je stvoro. Ar si je pa vsakšo stvar, ki jo ščemo meti, moremo zaslužiti, si tudi nebesa moremo zaslužiti. Da bi je lezej dosegnoli, nam je Bog dao tudi vnožino sredstev, s šterimi si pomagamo, da lahko hodimo po pravoj poti v nebesa. Takša sredstva so med drugimi svestva. Ali svestva brez duhovnikov ne bi mogla biti. Zato nam je dao duhovnike, ki vse pripravijo i nam kak na tanjeri prinesejo na sto, samo vzeti si trbe itd. Ali se ne kaže v vseh teh dobrotaj neskončna lubezen do nas, ki smo njegova deca?

Če vse to premisliš, te pamet sama sili, da Boga spoštuješ, zvršavleš vse njegove zapovedi i to z veseljom, ar ovak nemaš nikšega zaslužjenja. Pa še trüdo bi se, da kem več dobroga napraviš, če tudi je ne to posebna boža zapoved. Če maš najmre kakšo osebo, ki jo zaistino lübiš, se tudi trüdiš, da njoj kem več dobroga včiniš i maš posebno veselje, če vidiš, da si njoj povoli napravo. Keliko bole bi se mogeo trüditi, da bi Bogi na lübo delao kaj takšega, ka je ne ravno zapovedano, da pripelaš teliko i teliko voz kamna sosedi, gda te hišo pova, nego včiniš Bogi jako dopadljiva dela, šterih je nešteto i ti pomagajo, da se bole zagvüšno približavleš svojemi cili — nebesam.

Tak sam te opomeno dragi prijateo, da malo večkrat misliš na posmrtno življenje. Tisto bo itak glavno, ar bo trpelo na veke, dočim je teh par let zemelskoga življenja samo priprava na posmrtno življenje. I da je naša večnost odvisna od teh par let, sem te šteo opomenoti, predragi, da niti ednoga hipa ne zamüdiš, s šterim bi si lahko kaj zaslužo za nebesa, še bole pa, da ja nikdar ne včiniš kaj takšega, s kem bi zapravo nebesa i si zaslužo pekeo. Ka ti pomaga, če si ves svet pridobiš, pa si s tem düšo pogübiš? Zdaj, gda je čas, sejaj dobro seme, ar prišla bo žetev i boš mogeo žeti to, ka zdaj sejaš.

Mama Margeta.

Modra mati i pokorna deca.

Margeta je z neumornostjov pazila na svojo deco. Pa njeni način vzgoje je ne bio krut. Ona se je ne čemerila, ne je kričala, liki bila je neprestanoma modra i puna ljubavi do svojih malih kak to Bog zapovedavle od starišov. Na to je gledala, ka bi se njena deca dobro počütila v maternoj družbi. Da bi pa to dosegnola je nasledüvala tanač Sv. Pavla, šteri to pravi starišom: „Ne nagiblite deteta k srditosti, nego gojite je v strahi božem“ (Efez. 6, 4.).

Margete je ne motila rabuka i krič, šteroga so povzročala

deca med špilanjem. Sama se je z njimi špilala i či je bilo potrebno je znajšla kakše nove norije, da so deca bila vesela. Na kakše radovedno dečinsko pitanje njim je rada odgovarjala i včasih je ona sama guč napelala na takše reči i je spitalava to, ali ono, ár je gvüšna bila, ka zvedi kaj tajnoga od njih, ali pa spozna dobra i slaba nagnjenja ki so se vzbüjala v njihovih mladih düšicaj. S posebno lübeznivo dobroto je navezala vse na sébe i tak so deca ne mela nikše skrivnosti pred svojov materjov.

V tistom časi so v krščanskih hišaj s Svetim Pismom i z življenjom svefcov tak ravnali, kak z dragocenim biserom (kinčom). Po nedelaj i svetkaj so se zbrali i kakši dober stavec je čteo Biblijo ali pa življenje svetnikov. Margeta je znala dosta lepih zgodb i je v ednoj ali drugoj priliki povedala zgodbe s šterimi je posvedočila kak lübi Bog rad ma dobro deco i kak božne pokastiga. S tem je dosegnoła to, ka so jo deca radovedno poslušala i želno prosila, ka njim naj pove kaj lepoga. Najlepše je pa znala pripovedavati od Jezušove mladosti i od njegove popolne pokorščine do svojih starišov. Znano nam je, ka deca jako rada majo pripovesti i te se njim tüdi neizbrisno vtisnejo v srca. S pomočjov teh zgodb ali pripovesti je Margeta tak znala vladati srca svojih sinov i vnükov, ka so jo bogali na prvo reč. Samo ednok je zapovedala i zadosta je bilo. Či je na priliko trbelo drva prinesiti, ali po vodo iti, živini polagati, ali napajati, ali pa kaj pomesti, so se deca držala, šteri bi naj včino to ali ono lübeznivost materi.

Margeta je z veseljom gledala, kak so njoj deca pokorna i kak lepo jo bogajo v vsakšem djanji. Brezi dovoljenja so Margetina deca nej smeje z domi i ne so smela gučati z neznanimi ljudmi. I toga so se tüdi držala. Včasih so pribežala k njoj i so jo pitala: „Ali se smem špilati s tem tovarišom, ki je prišeo k nam?“

Či je mama povedala, ka slobodno, so se deca z veseljom šla špilati s tovarišom, či je pa pravila, ka ne, je tüdi bilo dobro. Deca so ne vüpala prestopiti praga i so se veselo špilala s svojimi doma narejenimi igrami, ali pa s tistimi, ki so je stariši s senja prinesli. Drüge žele ne so meli, pa na drugo so niti ne mislili. Dobra vertinja Margeta se je popunoma lahko zavüpala na nje i je merno odišla delat na pole. Deca so lepo merno doma ostala i či so jo kakši sosidovi tepešje prišli zvati, ka bi se z njimi naj šla naganjat so njim odgovorila: „Ne bomo šli, ar neščemo materé rasčemeriti.“

Pa njeno velko zavüpanje je vseedno meje mejo. Bila je hižna vertinja i vsa skrb je bila na njenih ramaj. Večkrat je mogla iti od doma na senje. Či ravno so vrla bila njena deca, denok je preveč pazila na njihovo neđužnost i poštenost. Znala je, ka mali veterček lahko osmradi lepe düše, zavolo toga je dece za dugši čas ne štela sama nihati. Prle kak je šla z domi, je deci dala potrebne navuke, potem je pa staroj materi dala vso materinsko oblast nad decov i jih je prosila, ka naj niti za minoto ne zdignejo z nje svojih verestüvajočih oči.

Deca so gledala na to, ka nikše falinge ne bi včinila, gda mame ne bilo doma. Želno so čakala na njo. Mama Margeta njim je navadno obečala lepi dar či bodo vrla. I bi radi znali, ka je bio te lepi dar. Falat beloga krūha, ali žemle. To je bio dar za pripros'o i dobro deco. Gda so na večar z brežička varala dobro mamiko, ki se je približavala po peškoj poti vsa prašnata i trūdna, so njoj proti bežala i veselo kričala: „Žemla, beli krūh! Žemla, beli krūh!“

Mama Margeta se je sladko smejala i njim je pravila: „O kak ste goreči i navdūšeni! Malo potrpte! Gda domo pridem, pa si malo odejнем, te že bo.“ Deca so skakala okoli nje proti domi.

Gda so do künje prišli si je mama Margeta sejla, odkrila je blagoslova puno košaro i je privlekla iz nje beli krūh pa žemle. „Meni, meni! — so kričala deca i so stegūvala roke, kak male lastavice šinjeke, kda njim mati prinese jesti.“

Keliko košta?

Nekšemi mladomi angleškomi profesori je prišlo na pamet, da bi zračunao vrednost tela navadno razvitoga človeka, če bi ga razdelo na njega sestavljajoče dele i te porabo za izdelavo raznih predmetov. S kemičnov analizov je dognao, da je človeško telo sestavleno iz maščobe, železa, sladkora, fosfora, magnezija, sode i žvepla.

Količina maščobe bi zadostūvala za izdelavo sedem malih falatov žajfe. Iz železa bi napravó srednjevelki cvek. Iz fosfora bi se dalo napraviti 2000 špic. S sladkorom bi osladili šalico kave. Magnezij bi zadostūvao za izdelavo edne fotografije. Sode i žvepla je jako malo.

Če vse natenci preračunamo, doženemo, da je človeško telo vredno nekaj več kak 100 Din.

Zaistino mala vrednost, ka ne? K sreči pa je v človeki še druga stvar, najdragša med vsemi stvarmi na sveti, to je nemrtelna dūša. Po dūši dobi človek pravo vrednost i pomen v stvarstvu. Milijoni i milijarde teles so že razpadnoli, spomin na nje se je zabrisao; edino dūše so ne razpadnole, so ne prešli v nič. Dūša vsakšega človeka je podoba Stvoritelja i ne prejde; pri stvorjenji je dobila nemrtelnost. Po toj nemrtelnosti je dobo človek najvejšo vrednost.

Keliko je vredna dūša? *Svetniki* pravijo, da je njena vrednost nezmerna i bi se splačalo, da jo odkūpimo z najdragšimi kamni toga sveta. Da je ne zgūbimo, moremo žrvovati tūdi življenje, če je potrebno — pravijo *mantrniki*. — Zavolo zveličanja dūš trbe zapūstiti tūdi domovino i iti v tūje kraje, pravijo *misijonari*. — Da bi odrešo dūše, sem na križi vmro, pravi *Kristuš*.

Iz teh stavkov spoznamo, keliko je vredna dūša. Bog jo je stvoró, Bog jo je odrešo; poživila i posvečūje jo s svojov milostjov. Bog sam jo krmi s svojim telom i s svojov krvjov, njeni namen je Bog.

O nezmerna vrednost človeške dūše!

Vrednost tela — nikelko dinarov, vrednost duše — Bog!
O velka istina!

Če je tak, ali bomo zdaj še nemarni pri rešavanji duš?
Ali nikaj ne včinimo za misijone? Ali dopustimo, da milijoni
nemrtelnih duš nikdar ne bi spoznali Njega, ki je *Svetlost* sve-
ta? da nikdar ne bi ljubili Boga?

Našim dragim malim.

Zdaj vam pa nekaj lepoga ovadim. Znabiti ste sami že tak
vučeni, kak ste v Novinaj čteli, ali so vam pa vaši starejši brat-
je ali sestre povedali, ka je letos prve dni aprila bio veliki ev-
haristični kongres v Francuskom varaši Lille; v prošeciji so no-
sili v zlatoj monštranci maloga Jezuša, v hoštiji belo j skritoga.
Jeli, kak je to bilo lepo: tak velika vnožina ljudi, ka si vi to
ešče nemrete misliti, je Jezuša sprevaljala. Liki nekaj drugoga
vam ščem povedati, ka ste znabiti sami spreglednoli ali so vam
pa starejši pozabili povedati: 12.000 dece, ravno takše, kak ste
vi zdaj, je bilo pri sv. prečiščavanji. Ka mislite, so njihove ma-
mice ne jokale od veselja, gda so to vidile i njihovi angeli ču-
varje so je tak, ka nišče ne vido, božali po mehkih vlasekaj
tak, ka so samo oni čutili; srce njim je povedalo. Pa mislite,
ka se njim je mali Jezuš iz hoštije svete v zlatom kelihi nej
nasmijao, pa je blagoslavlao? — Ešče tisti zadvečarek je pa
50.000 dece, to je teliko, kak polovica ljudi naše Slovenske Kra-
jine, starih pa mladih, teda telko dece je šlo v prošeciji pred
malim Jezušom, v rokaj so meli cvetje pa ga posipavali na pot
tak kak pri nas na Telovo, pa spevali so. Eden je začno i so
njemi pomagali, te so pa klicali pozdrave: Živio naš mali Jezuš!
naš najbogši pajdaš! i tak dale, vse iz lübezni punoga neduž-
noga srca. — Či bi tüdi pri nas kaj takšega napravili? — Radi
hodite k sv. prečiščavanji, vej vas tam želno čaka ravno tisti
mali Jezuš, ki je obiskao to Francusko deco, pa ga lepo prosite,
molite, ka tüdi pri nas kaj tak lepoga napravimo, mogoče
že prišestno leto, či te ga lepo prosili, vej vas On rad poslühne.

Mali Janček pa oltar.

(Pismo slovenskoga misijonara Karola Mlekuša iz Indije.)

Bilo je lepo jütro. Sunce je svetilo na breščeke, da so se
vidli njüvi vrhi kak zlati. Za njimi je ležala ves Sohbar, kde
smo prenočili. Na precí velkom dvorišči smo pod božim nebom
postavili mali oltar i potom je stopo k njemi misijonar, da bi
opravo daritev svete meše.

Dosta poganov se je nabrало okoli maloga oltara i z veli-
kim začüdenjom so gledali vsakše mešnikovo gibanje.

Po svetoj meši smo vzeli slovo i odišli v sedem vör od-
daljeno ves. Trije mladenci so si djali na rame naše potrebšči-
ne, štere smo meli s sebov i so šli za nami v dolino. Pot nas
je pelala globoko v dolino. Cele vöre smo hodili doli po bregaj

po jako naglo se spuščajočoj poti i prišli smo do prve tekoče vode. I na drugom bregi je stalo pet mladeničov i eden dečak, šteri so prišli šest vör daleč samo zato, da bi nesli naše reči.

Šli smo prek vode na drugi breg i smo se poslovili od naših dozdašnjih nosačov. Med tem so si naši novi spremljevalci razdelili naše reči i mali Janček, tak je bilo dečaki ime, si je položo na ramo malo kištico ali zaboječek, v šterom so se nahajele vse potrebščine za sveto mešo sküпно z oltarnim sto-

lom. Kde sem to vido, sem stopo k njemi i šteo, ka bi zamenjao to za njega prežmetno breme z drugim ležejšim.

„Esi daj Janček“ sem njemi pravo, „prežmetno bo za tebe.“

Pogledno me je, kak da bi proso i mi pravo: „Ne nede prežmetno; ve pa je to Jezušov oltar.“

Te preproste reči so me genole i drage vole sem privolo, nato sem pa v svojem srci častio Boga, ar je tak globoko zasado lepo rožico sv. vere v to preprosto srcè.

Pot je bila duga. Prebrödili smo šče edno tekočo vodo ali reko, nato nadaljüvali po peščenoj (to je kamenjom pomešünoj) zemlaloj ravnici cele štiri vöre. Sunce je močno pripekalo i naš hod je močno otrüdo nas vse. Samo Janček, šteri je

stopao veseli i zadovolen najnaprej, je ne kazao nikše otrüjenosti.

„Janček, si trüden?“ — sem ga pitao i zednim malo zdigno zaboječek, da bi njemi olejšao breme.

„O, ne, nikaj otrüjenosti ne čütim“ — mi je odgovoro.

„Poglednite me, ešče bežao bi“. I resan je začno bežati i se tak oslobodo moje pomoči.

Nazadnje smo prišli do brešćeka, na šterom je stala vesnica Umaiuh, kam smo se tüdi napotili. Pot je pelala jako naškao gori i večkrat smo morali henjati i si odpočinoti. Ali Janšek, čeravno le bio moker i zlecani, je vendar nadalüvao svojo pot.

Delao se je že mrak, kda smo prišli do cila. Naši vrli verniki so nas slavnostno sprijali i nas odpelali v preci čedno hišico, štero so nam pripravili za počinek. Tá smo odnesli tüdi vse naše potreščine.

„Pogledni, Janček“, sem njemi pravo, kda sem njemi vzeo z rame kištico, „zajtra bo prišeo Jezusek na të oltarček, šteroga si ti dnes noso; On ti bo gvüšno bogato poplačao za tvoj trüd“.

Jančekove oči so se zasvetile od veselja. Močno me je prijao za roko i nato odbežao domo v svojo siromaško kučico.

Drügo jütro je bila sveta meša i Janček je stao ščista blüzi oltara i gledao v mëšnika. Pazo je na vsakše njegovo gibanje i kda je mëšnik molo, so tüdi njegove vüstnice šepetale kratke molitvi. Med sv. mešov je sprijao z istinskov pobožnostjov sv. prečiščavanje i nato pokrio svoj obraz z rokami i ostano dugo zatopleni v molitev. Što zna, kelko je njegova preprosta, nedužna düšica povedala svojemi Jezuseki.

Po sv. meši sem ga poiskao i našeo sem ga zatoplenoga nekam v tužne misli. Pozvao sem ga. Žalostno je zdigno povešeno glavo i obrno svoje velike čarne oči v mene. Bile so mokre.

„Zakaj jočeš?“ — sem ga pitao.

Stano je, stopo bliže k meni i napolglasno zašepetao: „Rad bi šo z vami v Schillong.“

„Ka bi pa delao tam?“

„Vse, ka bodete zapovedali.“

„Pa vendar povej, ka bi te najbolje veselilo?“

„Včio bi se rad.“

„I kda boš šole zvršo, ka boš të?“

Obmukno je, poveso svojo kondrasto glavico i z mučanjom gledao na moj oltar. Razmo sem ga.

„Ti bi rad dühovniški obleč, jeli? Ti bi rad postao dühovnik?“

„Pokimao je i nato z jočelim glasom pravo: „Red bi držao Jezusa v svojih rokaj, ali presirmaški sem i nikoga nemam, što bi za mene plačüvao. Oča mi je mro, kda sem bio šče malo dete i mati nas komaj preživi s svojim delcm.“

Potolažo sem ga i hitro odišeo, da bi se skrio, ar me je to močno genolo . . .

Janček je zdaj tü v Schillong-i i se prav marljivo vči. Vse kaže, da se njemi bodo spunile srčne žele, če njemi Bog da zdravje, i të bo misijonar med domačimi, to je med svojimi rojaki v Indiji.

Mešna zveza Marije Pomočnice.

Mešna zveza Marije Pomočnice, „Martinišče“ M. Sobota (Prekmurje) trpi 10 let. Cela šuma je 120 Din, ki se tudi naednok lahko plača.

6.) Za nabiralce i širitele mešne zveze se bodo opravile letno šče 4 sv. meše: na Božič, na Vüzem, na Risale i na Marijo Pomočnico.

7.) Šuma, ki se nabere, bo služila samo v te namen, ka se rešijo dugovje i se dozida Martinišče.

Blaženi Don Bosko i Marija Pomočnica naj razllje poseben blagoslov na vse darovnike!

Mešna zveza Marije Pomočnice v „Martinišči“ je bila odobrena od vrhovnoga salezijanskoga predstojnika i potrjena od knezoškof. ordinarijata v Maribori (7. dec. 1929. i 17. jun. 1930. št. 692/29—2.)

Pravila.

1.) 15 let vsakšo nedelo se služži v Martinišči edna sv. meša za duševne i telovne potrebščine kotrig.

2.) Okoli 3000 sv. meš darüjejo vsako leto vsi duhovniki salezijanske družbe po sveti za pokojne kotrige.

3.) Vpišejo se lejko živi i pokojni, tüdi večkrat i z različnimi nakanenji.

4.) Kotrige te zveze bodo mele tao v vseh molitvaj i dobrih delaj, ki se vršijo v Martinišči i v vseh salezijanskih zavodaj po sveti.

5.) Kotrige plačajo 12 Din. letno. Čas plačüvanja ki se tüdi naednok leh-

Bulaga.

Salezijanski misijonar iz Gornjega Suapula v Belgijskom Kongi, g. Schitlinger piše od žalostnoga dogodka, ki se je zgodilo v vesi Ina Kiluba.

Ta mala ves je 15 km. daleč od naše misijonske postaje v Kafubi. Lepi je te kraj. Prijazna vesnica se naslanja na gorovje Lukoro, gde mirno rastejo južne rastline in vsakovrstne živali. Kač je tü posebno dosta. Bister potok Muenda teče oko-

li te prijazne naselbine i se z glasnim šumenjom zлива v reko Manama.

V to malo ves sem prišeo na svojem misijonskom potu-vanji. Bog sam zna, keliko lepih hipov sem doživo tū med čar-nimi bratci. Gvišno se je bože Srce posebno veselilo, ar je na den nad 120 katehumenov (pripravnikov na krst) poslušalo raz-laganje krščanskoga navuka. Keliko vere i gorečnosti! Lehko pravim, da se kaj takšega ne najde zlepa niti v katoličanskoj Evropi. Nekšega dneva se je med krščanskim navukom nebo naednok prevleklo z oblaki Viher je z velikov močjov divjao nad našov naselbinov. Katehumeni so strepetali nad tom narav-nom pojavi. Pa sem jih taki pomiro i sem začno gučati od bo-že vsemogočnosti, ki se tūdi v naravi tak lepo kaže.

Dešč je šo tak da bi s škafa vlevao. Skoz prosnice naše siromaške kapelice so kapale debele kaple; denok se nihče niti geno ne.

Med gorečimi poslušalci je bio tūdi sedemdesetletni stavec, načelnik toga roda. Leta so njemi že hrbet vūgnola, a v dūši je bio še pun življenja i mladosti. Na stočeki med mladenci je verno poslušao krščanski navuk. Bio je zaistino lepi zgled mla-dim, živa predga v vsoj okolici v tistom časi.

Najbole goreči poslušalec pa je bio mladenec Bulaga, deč-ko, kakših dvajsetih let. Vitek kak jelič, močen, pun nedužne, ve-sele mladosti. Bio je apoštol med svojim narodom. Z rečjov i z zgledom je den na den zvao svoje lūdi h krščanskomi navu-ki i k molitvi.

Ednok junija meseca me je proso za sveti krst, rekoč: „Dragi oča, neščem vmreti v poganstvi, želim postanoti kristjan, dete bože.“ Te sem njemi ne včino po želi. Počakati sem šteo, da čista dūša dozori v popunoi lūbezni. Siromaček Bulaga te pač ne mogeo znati, da je že tak blūzi oni blaženi trenutek preropenja v dete bože. Ne je mislo, da ga bo ta milost dolete-la v takših nepričakūvanih okolščinaj.

Bilo je pred svetkom vseh svetcov. Bulaga je odišeo v log z dvema tivarišoma, da bi nabrao sadje. Dobro je znao, da je malo sadja v katanginskom logi, pa je le šou, da se raz-vedri s prijateli v božoi naravi. Na sredini loga najde drevo „Munfuago“, puno sladkih sadov. Domači lūdje imenūjejo to sadje evropske slive. Drevo je podsekao, da se prevrglo na zemlo v veliko veselje prijatelov, ki sta nestrpno čakala na sla-dek sad. Pa joj, groza! Bulaga je začūto v nogi bolečino. Se-kira njemi spadne z rok, dobri Bulaga zaječi i se zgrūdi na zem-lo. „Ka se je zgodilo?“ krikneta prestrašeniva mladiva sprem-levalca. Pribežita k tivariši i z grozov opazita, da ga je pikno-la jako čemerna kača. Strašne so posledice toga pika. Nesreč-na žrtev naednok oslabi, vročina hitro narašča. Kotriga za kot-rigov odmira, dokač nazadnje ne vdehne v najhūjših bolečinaj.

Nemūdoma sta spremlevalca vsa obvūpaniva odbežala v ves, da bi naznanila žalostni dogodek. Vsa skuzniva sta kriča-la: „Bulaga alva neuseka — Bulaga vmira, kača ga je pikno-

la!“ Kak grom z jasnoga neba je spadnola med vesničare ta novica. Žalost je napunila vsa srca. Vsi so ljubili dobrega mladenca, ar je vsakšega spravo v dobro volo s svojov veselov naravov, vsem je bio te pobožni i plemeniti mladenec v najlepši zgled. Vse je bežalo na kraj nesreče. Možje so vzeli s sebov sekire i drugo šker, da bi rešili mlado življenje. Nego zabadav! Bulaga je bio še komaj živ. Lica so njemi prebledela, čelo so njemi oblivale smrtne kaple znoja. Kača je globoko zabdodnola duge zobe v ного siromaške žrtve. Stežavov so kačo razsekali na falate i potegnoli iz noge duge zobe. Noga če duže bole otekala.

Bulaga je tiho i junaško prenašao trpljenje. Ne pritožba, nego tiha vdanost v božo volo je sijala na bledom obrazi. Pa je proso: „Bratje, pozovite kateheta!“ Prišeo je: Ob pogledi na vgašajoče življenje se je bridko zjokao. Z njim je jokala vnožica.

Bulaga je spregovoró: „Oča misijonar nam je pravo, da je edino zveličavno sredstvo sv. krst. Čütim, da se mi je približala smrt. Zato me krsti, dragi brat, ar je edina žela moje duše, da merjem kak kristjan.“ Nato je vtižno, se zamislo, molo požalüvanje i druge molitve. Katehet njemi je zbrao krstno ime Jožef, ar je te svetnik patron srečne smrti. Polejao je čelo vmirajočega i zednim zgovarjao reči: „Jožef, jaz te krstim v imeni Oče i Sina i Dúha svetoga . . .“ Pri tom dogodki so vesničari jokali kak deca.

Bulaga je pa bio ves prorojeni; skuze veselja so njemi tekle po smrtnobledom obrazi. Znova je spregovoró: „Poslüšajte me, bratje! Še nekaj hipov i bom vmro. Bodi zdravo, zláto sunce, z Bogom lüba ves domača, bodite zdravi dragi bratje, ki ste mi v toj zadnjoj vüri skazali teliko lübezni . . .“ Še je šteo gučati, pa je reč zamrla v bledih vüstaj. Vse je jokalo, vüra ločitve je bila blüzi.

Bulaga se je zdigno i spregovoró zadnjokrat: „Bratje moji, srečen sem, nezmerno srečen. Le edno vas prosim. Po mojoj smrti naj ne bo plesa z ropotanjov bobnov. Dobro znate, da oča misijonar toga neščejo, ar s tem žalimo Gospoda nebes.“ Nato se še obrne h kateheti i pravi: „Ti Kimbula, pozdravi očo misijonara, gda pridé zajtra ob zori. Povej njemi, da je Bulaga mro kak kristjan z imenom Jožef.“

Komaj je spregovoró zadnje reči. Glava vmirajočega se je nagnola v naročje kateheta; eden čas je še gibáo z vüstnicami kak da bi molo — Še ednok je odpro svoje vmirajoče oči i njega angelsko čista dúša je odletela k svojim Bogi . . .

Gda je na den vernih dúš zvonilo mrtvečki zvon, so mi naznanlli žalostno novico. Veliko bridkost čütim v srci nad zgübov toga plemenitoga mladenca.

Pa kljub tomi hvalim Boga, ki si je vtrgno v svojoj nezapopadljivoj previdnosti te najlepši cvet v našoj naselbini. Osvedočen sem, da bo zgled te mlade žrtve spobüdjavao njegove sorodnike h krščanskomi življenji, našemi misijoni bo pa mogočen priprošnik.

Vpelanje g. Hauko Jožefa.

Na Angelsko nedelo je vpelao vlč. g. dekan Jerič Ivan g. Hauko Jožefa, svojega dozdajšnjega kaplana v bogojansko faro za plebanoša. G. Hauko je prišeo že predvečer v Bogojino, kde so ga slovesno sprejeli i pozdravili pri slavoloki pred občinov: občinski župan Horvat Štefan, Marijina družba i gasilci; pred farofom: g. Benkovič Janoš vp. šolski upraviteo, pred cerkvov: g. Breznik Janko dozdajšnji provizor. Novi g. plebanoš je na drugi den bio vpelani po lepih i genljivih obredaj v svojo novo faro med neizmernim veseljom večjezernoga naroda, šteri

Nova cerkev v Bogojini.

je privreo od vseh krajev. Med pokanjom možarov i zvonenjom so sprévajali v cerkev pod križom novoga g. plebanoša: duhovščina z bogoslovci, njegova stara mati, rodbina i dijaštvo. Več jezer naroda pa je že prié napunilo cerkev i okolico cerkve. Po cerkvenih obredaj je g. dekan meo krasen cerkveni govor, od toga, ka je dušni pastir svojoj fari. Jako genlivo i v srce segajoče so se glasile pred vsem njegove reči, kda je oménjao pokojnoga plebanoša g. Baša Ivana i kda je proso blagoslov na vsakovrstno delovanje novoga plebanoša, ki naj bi v duhi pokojnoga bio vsakomi vse.

Pri obedi je z zahvalnostjov pozdravo novi plebanoš prevz. knezoškofa, Andreja Karlin, cerkvenoga patrona, dekana g. Jerič Ivana, svoje bivše principale, pri šterih je bio kaplan, med njimi mil. g. Szlepecz Ivana, kanonika v Soboti, Vadovič Rudolfa

pleb. v Beltincih, Čačič Jožefa pleb. v Črensovcih, potem svojega bivšega kateheta, ki ga je spravo do stopaja, ka je postao dūhovnik g. Klekl Jožefa vp. plebanoša, svoje rojstne fare plebanoša g. Krantz Jožefa i vso ostalo dūhovščino i vse svoje drage goste.

Večernice so se popevale ob 3. Po večernici se je pa go-dilo nekaj zvūnredno genlivoga i lepoga. Cela cerkev, do 2000 lūdi je šlo v procesiji z dūhovščinov i bogoslovci na pokopa-lišče na grob pok. Baša Ivana, kde se je za njega, kak naj-vekšega dobrotnika fare molilo. G. dekan i domači g. provizor sta opravila za pokojnoga libero, novi g. plebanoš je pa molo s svojimi farniki glasno za njega. Keliko skuz se je pokazalo v očeh zahvalnoga lūdstva! Znamenje, ka pravoga dūhovnika dūh vsikdar ostane pri dobrih ovčicaj. Od novoga g. plebanoša se je vse poslovalo s temi lepimi želami, naj najde na novom mes-ti lūbezen i naj ga vodi lūbezen.

* *

VIČ. g. Janko Breznik provizor bogojanske fare, so se pri ranoj meši na jako genliv način posloveli od farnikov.

Mesto (varaš) brez Boga.

Nikak prek sedemdeset let je minolo, kak je mró slavni angleški človekoljub Robert Owen. Glasoviti je postao s svojov velkov darovitnostjov pa tūdi s svojim zakrknjenim sovraštvom do Boga. Takši protivnik vere je bio, da ne mogeo čūti reči: Bog. Če pa je što v n njegovoj navzočnosti spregučao to ime, je besno od čemerov i je postano kak zbesnjena zverina.

Napravo je čūden načrt ali plan, s šterim je šteo dokazati, da človek lahko žive brez Boga. Postavo je naselbino New-Harmyno i se je ne bojao nikših stroškov, samo da bi osrečo njene prebivalce.

Za najvekši greh so meli v toj naselbini to, če je što po-vedao reč Bog i so vsakšega, šteri je povedao, strahovito kaštigali.

Ali ne šče minolo deset let, pa je postalo življenje v toj naselbini takše, da ne mogoče bilo več v njoj za živeti. Postano-la je istinski kep pekla. Najodūrnejše grdobije i hūdobije so postanole vsakdenešnji krūh prebivalcov New-Harmony.

Nazadnje je sam ustanoviteo te naselbine Owen, kda je vido pokvarjenost i grdobije, proso vladu Združjenih severno-amerikanskih držav, naj raztira hūdodelce i naj naselbino uniči.

I tak je varaš, šteri naj bi pokazao, da človek lahko živi brez Boga i je lahko srečen brez svete vere, pokazao ravno naopak.

Na tistom mesti, kde naj bi bio spomenik brezboštvi, ne ostalo drugoga kak kūp porūšenoga kamenja.

Navuk: *Življenje brez Boga je ne življenje. Brez svete vere i brez zavūpanja v božo Istino nemremo postanoti srečni v življenji.*

VSEBINA:

Rojstvo bože Matere.	Str. 1	Našim dragim malim.	Str. 9
Don Bosko pripovidaevle.	" 2	Mešna zveza Marije Pom.	" 12
Proti cill.	" 3	Bulaga.	" 12
Mama Margeta.	" 6	Vpelanje g. Hauko Jožefa.	" 15
Keliko košta.	" 8	Mesto (varaš) brez Boga.	" 16